

Agustí Ensesa Bonet

Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Cava Gran Duc

Gran Reserva Especial

Elaborat majoritàriament amb vi de la varietat Chardonnay, que li permet una llarga estada a la cava per aconseguir un gran reserva d'acord amb les normes de la DO Cava. També té un 25% de Xarel·lo i la resta de Macabeu, varietats típiques del Penedès. És una elaboració absolutament artesanal amb vins seleccionats de les millors anyades que es reserven per a aquest cava espectacular, l'estre-

lla de la casa Canals & Munné. És un brut nature d'un color groc palla amb aromes pròpies d'un cava de llarga criança, gust suau i delicat i bombolles molt petites i persistents. Molt adequat per la seva estructura per maridar amb fumats, ibèrics, carns condimentades i cuina oriental. Preu aproximat: 24 euros. Presentació elegant amb ampolla especial molt atractiva i estoig individual, que resulta molt ade-

quada per a un regal de bon gust.

El celler elaborador: Canals & Munné és una petita empresa familiar que elabora vins i caves de qualitat des del 1915. La Cava Vella, situada

a la plaça Pau Casals, 6, de Sant Sadurní d'Ànoia, mereix una visita. Per a més informació: www.canalsimunne.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

L'etern llibre vell

Les fires i mercats acosten al públic les antigues edicions

Xavier Romero

A banda del preocupant problema que representa el desencant cap a la lectura per part de les noves generacions, que contribueix al fracàs escolar, es constata per sort l'interès que continuen tenint els col·leccionistes per les velles edicions, especialment per aquelles que tracten de temes locals. La trobada de Tots Sants de Girona, la ja tradicional i renomada fira dels brocanters, antiquaris, col·leccionistes, artistes i artesans, ha tingut fa uns dies un cop més l'ocasió de poder oferir als aficionats i al públic en general aquell material que normalment no solen tenir a l'abast, llevat de comptadíssimes excepcions com pot ser a Girona el Portal del Col·leccionista del carrer de la Força, tota una institució que va crear ja fa unes dècades Joan Cortés i que continua prestant un inestimable servei. A la passejada que vam fer, com cada any, vam copsar amb gran satisfacció com els visitants es continuaven interessant pels llibres antics, o vells.

Si hi ha demanda, l'oferta no decebrà pas, i aquí radica un dels encants, i els mèrits, del comerç de les petites antiguitats, desenvolupat en una part de manera diguem-ne amateur per part dels mateixos col·leccionistes avançats en les seves respectives matèries. D'on surten els llibres, els objectes, el material? Feu-vos les institucions públiques, i també les privades dedicades a la cultura aquesta pregunta. Qui aporta la matèria primera, i qui aconsegueix de manera perseverant, a base de molta dedicació i anys, gairebé sempre de forma anònima, nodrir els museus, col·leccions, arxius i biblioteques?

El llibre vell, en conseqüència, té des de sempre molt a veure amb el món del col·leccionisme, a banda del fet cultural, històric i patrimonial, amb el qual forma un món compacte i transversal. Qui recull i llegeix llibres, conrea, amanyaga i enriqueix una biblioteca, per modesta que sigui, ja es pot considerar com un col·leccionista nat, com un eficient defensor i conservador del patrimoni comú.

Aquest vessant del col·leccionisme popular, totalment assequible per a qualsevol economia

—el dia de Tots Sants vam poder adquirir interessants llibres a uns preus a partir d'un sol euro—, té una llarga i destacada tradició a les comarques gironines. I com en altres aspectes de la vida, els nivells, les escales, les erudicions, podran aconseguir-se a base de més mitjans, dedicació i paciència, concepte aquest últim que sembla cada cop més desconegut.

Els bibliòfils devots cercaran amb delit aquelles obres que ofereixin tant continguts com presentacions. En aquest segon extrem buscaran amb una major atenció els volums enquadrats amb un mínim luxe i bon gust; i si al seu torn els mateixos exemplars brinden il·lustracions al·lusives i artístiques del tipus gravats, mapes i plànols, retrats, fotografies i altres dibuixos fins i tot originals, encara millor. Sempre s'ha dit que una imatge val per mil paraules...

Gironins del segle XIX

Ramon Noguer Comet

De mica en mica, el que havia començat com un joc per passar l'estona i reviu amb nostàlgia els temps passats s'havia anat convertint en un gruix de papers que explicaven bona part de la seva vida i, de retruc, la del país. El que li sabia greu és que aquella colla de pàgines quedessin arraconades en un calaix.

Ramon Noguer Comet va néixer a Figueres el 1886. Orfe de mare des dels sis mesos, als sis anys el seu pare va traslladar el domicili familiar a Barcelona per portar a terme diferents negocis i continuar amb la seva tasca de procurador de tribunals que ja feia a la capital empordanesa. Ramon Noguer va seguir els passos paternes de molt a prop. Tant en la formació acadèmica —va estudiar dret— com en l'opció política, tot i que ell s'emmarcaria en els corrents federalistes, a diferència del seu progenitor, que era dels anomenats «possibilistes», una facció políticament més conservadora. Un altre nexa d'unió entre tots dos era el gust per les lletres. En aquells temps, política i periodisme anaven molt lligats. I Ramon Noguer, al mateix temps que passava del Centre Nacionalista Republicà al Bloc Republicà Autonomista i després, el 1917, esdevenia secretari general del Partit Republicà Català, col·laborava en periòdics afins a aquestes formacions com ara *El Poble Català*, *La Lucha* i *La Nau*, que dirigia Antoni Rovira i Virgili. El 1919 escrivia a *La Publicitat* i, a més, era diputat provincial pel districte de Figueres i membre de l'Assemblea de la Mancomunitat de Catalunya.

Paral·lelament, va exercir com a advocat laboralista i es va ocupar de les qüestions legals de diverses corporacions. Per exemple, sovint defensava els membres del Centre Autonomista de Dependents de Comerç i de la Indústria (CADCI).

El març de 1931 va participar en la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i durant la Segona República fou governador civil de Tarragona. Després va continuar exercint l'advocacia, fins i tot durant la guerra. El 1939, amb la victòria franquista, va exiliar-se temporalment, però va tornar a residir a Barcelona, on va morir el 1969. Tenia 83 anys i deixava inèdites les seves memòries, *Al llarg de la meua vida*, que no van veure la llum fins que Publicacions de l'Abadia de Montserrat les va editar, l'any 2000.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista